

A painting of a woman's face in profile, looking out over a landscape with a lake and a house. The woman has brown hair and is looking towards the left. The background shows a body of water, a house with a red roof, and a green field in the foreground.

Nel van der Zee
Les in geluk

LES IN GELUK

Nel van der Zee

Les in geluk

VCL serie

ISBN 978 90 5977 594 7
NUR 344

© 2011, VCL-serie, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur
www.vclserie.nl
ISSN 0923-134X

Alle rechten voorbehouden

‘**B**oven jouw leven zou je rustig kunnen zetten: Bestemming bereikt,’ zei Eline. Ze keek naar haar vriendin Fleur die haar dochter Eva, drie maanden oud en kerngezond, teruglegde in haar wieg.

‘We zijn op de goede weg naar onze bestemming, zou je beter kunnen zeggen,’ corrigeerde Fleur haar. ‘Tot nu toe hebben we geluk gehad. Ton en ik leerden elkaar kennen toen hij net huisarts was. Zijn ouders hebben ons financieel geholpen met de praktijk, maar daardoor zitten we nu tot over onze oren in de schuld, want het geld moet allemaal terug. De twee broers van Ton zullen straks, als ze gaan studeren, ook veel kosten. Ik zou best mijn baantje op het advocatenkantoor willen opzeggen om helemaal voor Eva te kunnen zorgen en Ton in zijn praktijk te helpen, maar dat kan niet, we kunnen dat geld nu nog niet missen. We hebben geluk met Tons assistente: een oudere dame, weduwe van een huisarts. Zij zorgt ook voor Eva als ik er niet ben. Dat kan natuurlijk niet beter, maar ik zou liever zelf voor Eva zorgen.’

‘Oké, je hebt nog wat te wensen, maar jij zit al in het rechte spoor, terwijl ik nog stuurloos ronddobber. En daarin benijd ik je,’ zei Eline.

Fleur keek haar bevreemd aan. ‘Je was vorige week nog zo blij met je baantje in de horeca, je zei dat je daar je hele studie psychologie van kunt betalen. Dat is toch wel recht op je doel af, zou ik zeggen. Voor jou is die nieuwe studie natuurlijk weer een fluitje van een cent. Je rechtenstudie heb je ook op je sloffen gehaald. Ik heb je praktisch nooit zien studeren, terwijl ik het alleen met jouw hulp en hard zwoegen heb gehaald.’

Eline antwoordde niet op wat Fleur zei. Ze stond op en liep naar de wieg. Ze boog zich over Eva heen, die geen kikkak gaf, en ging terug naar haar stoel.

‘Ik ben bestolen,’ zei ze toen, ‘en dat zit me lelijk dwars.’

Zomaar bestolen, er is met mijn pinkaart geld van mijn rekening gehaald en klaar.'

'Was het...?' Verder kwam Fleur niet, want Eline viel haar in de rede: 'Precies, het was Egbert. En nu zullen jullie allemaal zeggen dat het mijn eigen schuld is, dat jullie me allemaal gewaarschuwd hebben en dat ik hem niet in huis had moeten halen. Ik weet er alles van, maar ik wilde hem helpen en dat is verkeerd uitgevallen.'

'Jij wilt altijd iedereen helpen,' zei Fleur. 'Dat wisten we en daarom hebben we je voor Egbert gewaarschuwd, meteen toen je hem door ons op wintersport leerde kennen en Egbert achter je aan ging lopen. Egbert gebruikt al jaren, maar pas toen hij afgestudeerd was is het erger geworden. Hij heeft moeilijkheden gekregen. Wat er precies is gebeurd weten we niet, alleen dat hij maanden in een afkickkliniek heeft doorgebracht. Hoe is het precies gebeurd met die diefstal, weet je dat?'

'Heel geraffineerd. Hij zou bij me komen eten. We hadden samen boodschappen gedaan, hij zou me helpen koken. Hij droeg de tassen met boodschappen waar ook mijn tas met mijn portemonnee in zat. Hij zei ineens: 'We hebben de aardappelen vergeten! Och, ga jij ze even halen. Ik heb het zakje vast op de toonbank laten liggen. Het is niet zwaar, het is maar een kilo. Dan ga ik alvast naar de auto om de boodschappen in te laden.' Ik ging argeloos terug naar de winkel en daar waren de aardappelen onvindbaar. Ik moest nieuwe kopen, aan de kassa waren er nogal wat mensen voor me, dus duurde het even voor ik terug was bij de auto. Daar zat Egbert rustig een sigaretje te roken. Hij maakte zijn verontschuldiging voor zijn vergeetachtigheid en we reden naar mijn studio waar we lekker gegeten hebben. Hij ging direct na de afwas weg en ik heb hem daarna niet meer teruggezien. In zijn pension heeft hij zijn kamer opgezegd en op zijn mobieltje hoor je de voicemail. Pas een paar dagen later ontdekte ik dat er geld van mijn rekening was afgeschreven. Datum en tijdstip van afschrijven kloppen

precies met de tijd dat ik in de winkel de aardappelen heb gekocht. Vlak bij de parkeerplaats van de auto is een pinapparaat, daarvan heeft hij gebruikgemaakt.'

'En nu? Heb je de politie al ingelicht?'

'Stil maar, het wordt allemaal nog veel erger. Ik heb Egberts vader gebeld, ik wilde hem nog een kans geven. Egbert was niet thuis, zijn vader wist niet waar hij was. Toen vertelde ik hem het verhaal van de diefstal. Ik hoorde dat hij behoorlijk in paniek was, hij zei: 'Doe niets, Eline, ga alsjeblieft niet naar de politie, ik betaal je dat geld terug. Ik stap nu in de auto om het je te komen brengen, maar ga alsjeblieft niet naar de politie!' Hij kwam mij het geld brengen en vertelde me dat Egbert uit eigen beweging naar de kliniek was teruggegaan. De directeur van de kliniek had hem net gebeld. 'En nu maar hopen dat het daarbij blijft,' zei Egberts vader, 'want Egbert is namelijk al eerder met de rechtbank in aanraking geweest voor verduistering. Hij had toen een voorwaardelijke straf gekregen, die hij moet uitzitten als hij weer betrappt wordt.' Vandaar dat zijn vader ook zo gauw bij me was om de zaak te sussen door het gestolen bedrag aan mij terug te geven. 'Ik hoop maar dat hij verder niets op zijn kerfstok heeft,' zei zijn vader, 'en dat hij bereid is in die kliniek te blijven tot hij echt weer het normale leven in kan.' Nou, dat was ijdele hoop, want de volgende dag stond de politie voor mijn deur. Omdat hij de laatste tijd geregeld bij mij gezien was, hebben ze bij mij de hele boel overhoopgehaald. Hij wordt verdacht van dealen en ze dachten dat hij bij mij spul had verstopt.'

'Wat afschuwelijk,' zei Fleur.

'En ook dat is nog niet alles. Want ze gingen daarna naar mijn baas. Hij heeft een nachtclub, ik doe daar de administratie, ik bekijk onder andere de contracten die hij afsluit met de gezelschappen die daar optreden. Ook zorg ik voor alle betalingen en bestellingen, het is best een verantwoordelijke baan. Ik mag het allemaal 's avonds en wanneer het me overdag uitkomt doen, maar ik maak er toch nog flink wat uren.

Mijn baas was er natuurlijk niet blij mee dat hij door mij de politie op zijn dak kreeg. Ik moet nog maar afwachten of ik blijven mag. Maar misschien valt dat mee, omdat ik goed ben ingewerkt en een nieuwe kracht hem ook weer rompslomp geeft. Het is te hopen dat de politie niet terugkomt, want dat is ook zo leuk niet. Kortom, ik zit lelijk in de nesten.'

'Zo kun je dat wel noemen,' zuchtte Fleur meelevend.

Na een blik op de klok stond Eline weer op. 'Ik moet naar mijn baas,' zei ze. 'Hij zal me straks wel vertellen of ik blijven mag of niet. Het zal ervan afhangen of de politie bij hem iets gevonden heeft wat in hun ogen niet deugt. Het hoeft niet iets te zijn wat met Egbert te maken heeft.'

'Zie je nu niet overal leeuwen en beren?' vroeg Fleur. 'Natuurlijk heeft de politie daar niets belastends gevonden, Egbert is daar toch nooit geweest? Ik bedenk ondertussen dat je veel geluk hebt gehad dat Egbert bij jou niets verstoep schijnt te hebben. Dat zou pas een doffe ellende voor je geworden zijn. Je had dan moeten bewijzen dat jij er niets mee te maken had, en dat is zo gemakkelijk niet.'

'Op het ogenblik ben ik nog nergens blij om,' zei Eline.

De ontvangst bij haar baas Han de Rooy, een nog jonge zakenman van midden dertig, viel gelukkig mee, hoewel hij niet in de beste stemming was. Manou, het meisje dat altijd achter de bar stond, had zich ziek gemeld en hij wist niet waar hij zo snel een vervangster vandaan moest halen.

'Ik kan haar wel vervangen,' bood Eline spontaan aan. Ze was allang blij dat ze op deze manier iets kon goedmaken na al het ongerief dat ze hem bezorgd had.

De ogen van De Rooy werden minder somber. 'Zou je dat werkelijk willen?' vroeg hij verrast. 'Dat zou me wel uit de nood helpen.'

'Natuurlijk alleen voor deze ene keer, niet voor altijd,' haastte Eline zich te zeggen. Ze had eigenlijk al een beetje spijt van haar aanbod. Manous baan had haar nooit gelokt. Ze stond

altijd in glitter en glamour achter de bar, wat Eline nooit zo bewonderd had.

‘Je kunt natuurlijk niet in die trui en spijkerbroek achter de bar staan,’ zei De Rooy. ‘Heb je wel iets geschikts om aan te trekken? Ga je dan maar gauw even verkleeden.’

Eline haastte zich terug naar haar studio, die sinds het politiebezoek niet meer voelde als haar echte thuis. Ze hadden overal aangezetten, geen lade of kast was dicht gebleven. Hoewel ze alles weer netjes terug hadden gelegd, was alles er toch uit geweest. Ze had de volgende ochtend met tegenzin een schone slip en beha aangetrokken, ook die voelden aan alsof ze niet meer van haar waren sinds ze door andere handen waren gegaan.

In haar garderobe bevond zich maar één geklede combinatie: een lange zwarte rok en een zilverkleurig jasje. Daarmee zou Han de Rooy het moeten doen, ze had niet beter. Ze trok het aan, haalde een kam door haar haren, deed wat lippenstift op en vertrok weer naar haar werkgever. Die bekeek haar en knikte goedkeurend.

‘Ik zal zeggen dat Manou ook zoiets moet gaan dragen. Het houdt de gasten wat meer op afstand als ze te vrij dreigen te worden en het staat toch heel chic,’ zei hij.

Het begint erop te lijken dat hij de politie-inval waarvan ik de oorzaak ben, een beetje naar de achtergrond heeft geschoven, dacht Eline. Wat een bof dat ik Manou moest vervangen.

Zo dacht ze toen, maar het liep anders.

Uitgerekend op die avond zag Eline een gezelschap heren de club binnenkomen, onder wie verschillende bekende gezichten, relaties van haar vader. Verheugd over zo veel clientèle in één keer, liep Han de Rooy hun al tegemoet om het grote gezelschap een geschikte tafel te bezorgen. Toen ze hun plaats gevonden hadden, kwam de ober langs om hun bestellingen op te nemen. Aan de luide tonen die uit het gezelschap opstegen toen er een optreden van een bekende dansgroep was afgelo-

pen, merkte Eline dat ze al eerder nogal wat gedronken moesten hebben, want wat zij hier voor hen had ingeschonken kon nooit de oorzaak zijn van deze luidruchtigheid. Ze zag dat Humphrey, een van de beide portiers, hen al in de gaten hield.

Toen ging een man uit de groep met onzekere tred naar de bar. Eline herkende in hem een klant van haar vader die ze weleens bij haar vader thuis had gezien.

‘Dat ik jou hier moet treffen,’ lalde hij met dikke stem, ‘de mooie dochter van Maarten. Wie had dat gedacht.’

Voor zijn uitgestoken hand haar kon aanraken, was Humphrey al bij hem, Humphrey, een gezette man van twee meter lang, had overwicht op dronken mensen.

‘Ik begrijp dat u de dame wilde vragen waar de garderobe is, ik wijs u even de weg,’ zei hij en hij voerde de man geluidloos af.

Het was stil geworden in de zaal, maar De Rooy gaf de pianist een teken om te spelen en het was weer of er niets was voorgevallen.

Na sluitingstijd liet De Rooy haar door Humphrey naar huis brengen.

‘Met jou neem ik geen enkele risico,’ zei hij. ‘Er kan maar zo iemand buiten op je staan te wachten die je lastigvalt. Ik dacht nog wel dat je ingetogen kleding je zou vrijwaren voor ongewenste toenadering, maar je bent gewoon een paar maatjes te groot voor dat werk. Blijf maar mooi de administratie voor me doen, in mijn kantoor waar niemand toegang heeft, dat is veiliger.’

Toen ze die avond thuiskwam, voelde haar studio weer meer als een veilig thuis aan. En De Rooy had niets meer gezegd over het politiebezoek. De zaak leek met een sisser af te lopen. Wat een stom toeval dat net die avond dat zij achter de bar stond dat gezelschap mannen moest binnenkomen van wie ze er een paar herkende als relaties van haar vader. Geen man overboord trouwens, want er was niets bijzonders gebeurd, Humphrey had alles prachtig opgevangen.

Het was laat geworden. Ze besloot gauw naar bed te gaan, er was van de nacht niet veel meer over. Goed dat ze morgen kon uitslapen zo lang ze wilde, ze had geen afspraken.

Die vrijdag belde haar vader op en hij vroeg of het haar uitkwam dat hij zaterdagmorgen even langskwam, hij moest bij haar in de buurt zijn.

‘Leuk,’ zei Eline meteen, ‘hoe laat komt u?’

‘Is elf uur aan de koffie te vroeg?’

‘Gezellig,’ zei ze enthousiast, ‘ik verwacht u.’

Toen die ochtend om negen uur de bel ging, dacht ze eerst dat haar vader vroeger gekomen was dan hij had afgesproken. Maar toen ze op het videoschermpje twee vreemde mannen zag staan, begreep ze dat het een ander soort bezoek was.

Ze zeiden dat ze politieagenten waren en vroegen of ze boven mochten komen. Ze antwoordde niet, maar drukte de knop in om de buitendeur te openen. Even overviel haar een gevoel van doffe ellende en ze zei hartgrondig: ‘Nee, nee, niet weer!’ Maar ze kwamen wel naar boven.

Toen ze eenmaal binnen waren, ontdekte Eline ineens dat ze nog niet gekleed was. Ze had haar ochtendjas aan, ze had zich zo overvallen gevoeld dat ze er niet op had gelet.

‘We willen even in uw badkamer kijken,’ zei een van de mannen. ‘Het is zo gebeurd, we zijn zo weer weg.’

‘Maar daar bent u toch al geweest? Nou ja, u niet, maar andere mannen van de politie. U bent toch wel van de politie?’

‘U bent wel wat laat met uw vraag,’ zei een van hen nadat hij zich had gelegitimeerd. ‘Voortaan maar wat voorzichtiger zijn.’

‘U hebt gelijk,’ knikte Eline, ‘maar ik ben ook niet gewend politie over de vloer te krijgen.’

Ze liepen door naar de badkamer. Even later weerklonken hamerslagen. Toen ze hen naar de badkamer volgde, zag ze dat ze de tegels onder de wc-pot stuksloegen.

Ineens schoot haar te binnen wat Egbert een keer gezegd

had: 'Je hebt daar een lek, als je straks weg bent, zal ik dat wel even voor je repareren...'

Het was alsof Elines hart stilstond. Ze voelde zich wegtrekken en had moeite om te blijven staan. Ze greep zich snel aan de wastafel vast. Een van de agenten ving haar op toen ze dreigde onderuit te gaan.

'Hier weet ik niets van,' stamelde ze. 'Hij zei dat ik hier een lek had en hij zou het 's middags als ik weg was, repareren.'

'Kom kom, meidje, dat zeggen ze allemaal. We hebben bij een andere vriendin van dit heerschap ook een flinke hoeveelheid gevonden en die wist ook van niks. Maar daar gaan wij niet over, wij hoeven alleen dit goedje hier maar op te halen.'

Eline zei niets. Ze keek als versteend naar de zakjes witte pulver die uit de bergplaats tevoorschijn kwamen en in een koffertje werden gestopt.

Nu nemen ze me mee, dacht ze, maar straks komt mijn vader. Misschien mag ik hem bellen als ik op het politiebureau ben. Een verdachte mag een advocaat bellen.

Ze kon Fleur bellen, zij kon voor een advocaat zorgen.

Maar ze namen haar niet mee. Voor ze met hun koffertje en gereedschap vertrokken, zei een van hen: 'Ben je hier nu helemaal alleen?'

'Mijn vader komt zo,' zei ze toonloos, 'hij zou hier om elf uur zijn.'

'Dat is mooi. Neem jij dan maar direct een kop sterke koffie, daar zul je van opknappen.'

Toen ze weg waren, sloeg Eline haar handen voor haar gezicht en viel half struikelend op de tweezitsbank neer. Er was voor een kapitaal aan cocaïne in haar studio gevonden, terwijl cocaïne in haar beleving altijd tot een andere wereld had behoord!

Ze zouden haar misschien geloven, maar als ze dat eens niet deden? Ze staarde niets ziend voor zich uit. Straks zou Maarten komen, haar vader, die maar achttien jaar ouder was dan zij en pas enkele jaren van haar bestaan af wist.

Wat had ze hem gehaat voor ze hem kende. Omdat hij een bekende zakenman in de provincie was, had ze in de kranten over hem gelezen. Iemand die het goed ging en die haar moeder met een kind in de steek had gelaten. Later had ze gehoord dat ze samen tot een abortus hadden besloten, maar dat haar moeder daarvan had afgezien zonder het haar vader te melden.

Ze was geadopteerd en later, toen haar adoptievader overleden was, was ze bij Doro terechtgekomen, zonder te weten dat deze haar moeder was. Tot kort voor Doro's dood had Eline gedacht dat deze haar kostjuffrouw was en haar adoptievader haar eigen vader. Haar wereld leek in te storten toen ze de waarheid in een afgeluisterd gesprek met de huisarts vernam. Haar moeder was toen al ernstig ziek en wist dat ze misschien gauw zou sterven, en toch had ze niet gewild dat Eline te weten kwam dat ze haar dochter was.

Eline had dat gerespecteerd, ze had het kunnen opbrengen te verzwijgen dat ze de waarheid wist. De laatste maanden van haar moeders leven had ze zich soms als in een hel gevoeld, maar vergeleken bij nu, op een andere rand van een andere afgrond, leken haar de dagen van toen veilig en beschermd.

Cocaïne. Ze mocht dankbaar zijn dat ze in Nederland woonde en niet in een of ander land waar alleen al op het bezit ervan de doodstraf kon staan.

Er werd weer gebeld. Ze keek op haar horloge. Het was nog te vroeg voor Maarten, het zou de politie wel weer zijn.

Toen ze met knikkende knieën naar de deur was gelopen, zag ze op het scherpje Maarten staan. Er viel een last van haar af toen ze op de knop drukte om de buitendeur te openen. Even kreeg ze nog uitstel van executie.

'Ik ben een beetje vroeg,' zei Maarten toen hij haar begroet had. 'Ik geloof dat ik wat ongelegen kom,' vervolgde hij met een blik op haar ochtendjas.

'U komt toch nooit ongelegen,' zei ze. Ze hoorde dat haar stem gewoon opgewekt klonk. Dat kwam door de opluchting die ze gevoeld had bij het zien van Maarten terwijl ze ver-

wacht had de politie te zien.

‘Sorry dat ik nog niet aangekleed ben, maar ik heb mijn tijd aan de telefoon verkletst. Ik vlieg naar de badkamer, ik ben in minder dan geen tijd terug.’

Ik vertel het hem niet, dacht ze, terwijl ze zich snel aankleedde. Wat zou het uithalen? Hij zou naar de politie stappen en bij hoog en bij laag beweren dat zijn dochter onschuldig was. Maar dat zou niet helpen, want alle vaders zouden dat van hun dochter zeggen. Haar vader kon haar niet meer helpen, dit was geen kinderwerk meer. Dit was de kille, harde werkelijkheid van een misdaad. Egbert was een dealer en een bedrieger, een dief, kortom, gewoon een crimineel. Zij was daar in haar onnozelheid het slachtoffer van geworden en daarvan moest zij de politie zien te overtuigen. Ze hoopte dat de politie niet kwam om haar op te halen zolang Maarten hier nog was.

Maarten had al koffiegezet toen ze weer in de kamer terugkwam. ‘Ik heb wat lekkers meegenomen,’ zei hij. ‘Marieke heeft een cake voor je gebakken.’

‘Wat lief,’ zei Eline. ‘En hoe gaat het met Eddie? Vertelt hij steeds sterkere verhalen?’

Maarten knikte trots. ‘Hij kletst letterlijk de hele dag en maakt voor een kind van drie jaar maar weinig fouten. Marieke en ik vinden dat hij steeds meer op jou gaat lijken. Uiterlijk dan, ik weet natuurlijk niet of jij ook zo veel praatte. Ik weet niets van jou van vroeger,’ eindigde hij wat sneu.

Er ging een schokje van genegenheid door Eline heen terwijl ze toekeek hoe hij de door hem meegebrachte cake in plakken sneed. Wat zal hij het verschrikkelijk vinden als ik straks word opgepakt, ging het door haar heen. Hij moest maar niet te lang blijven, het risico dat de politie weer kwam was te groot. Ze moest deze klus alleen zien te klaren.

Ze at van de cake die hij haar toeschoof en die naar turf leek te smaken, en ze dronk de koffie die hij voor haar had ingeschonken, als een zalfje voor haar droge mond en keel.

Toen zei hij ineens: ‘Dat werk bij die nachtclub, vind je dat

prettig? Heb je het er wel naar je zin?’

Ze had hem nooit verteld dat ze bij een nachtclub werkte, ze had altijd gezegd dat ze een baan had in de horeca. Haar gedachten vlogen terug naar die ene avond dat ze Manou achter de bar vervangen had en dat uitgerekend toen een gezelschap binnen moest komen waaronder kennissen van haar vader waren. Het was niet leuk dat hij het nu wist, want ze zag waarvoor ze al gevreesd had: dat hij het niet prettig vond. Maar wat was dat een peulenschilletje vergeleken bij wat er nu aan de hand was!

‘Inlichtingen via de oerwoudtelefoon,’ zei ze. ‘Als die meneer Kloosterman daar kan komen als bezoeker, kan ik er wel werken, vind ik.’ Ze dacht: waar praat ik over? Het is niet interessant meer, niets is meer interessant.

‘Daar gaat het niet om. Die nachtclub is een heel nette gelegenheid, maar hij ligt ver buiten de stad en je bent daar ’s avonds heel laat. Er kan zo veel gebeuren met een meisje als jij. Er zijn veel mensen die daar veel meer drinken dan ze normaal doen en dat kan leiden tot iets waarvan jij het slachtoffer wordt. En dan nog, er kunnen dingen gebeuren die jou je hele leven nagedragen kunnen worden.’

Hij moest eens weten wat me allemaal nagedragen zal worden, dacht ze. Ze wilde maar dat hij wegging. Als nu de politie terugkomt, maakt hij alles mee.

‘Ik zou graag willen dat je die maandelijkse toelage die ik je heb aangeboden om je volgende studie af te maken, accepteerde. Je zou me daar een groot plezier mee doen, want je bent mijn dochter maar je hebt me nog nooit iets gekost. Ik zou zo graag ook wat aan je opvoeding bijdragen, begrijp je? En dan hoef je niet meer te werken zolang je nog studeert.’

‘Kwam u daarvoor helemaal naar me toe?’ vroeg ze.

Hij knikte bevestigend. ‘Het laat me niet los dat jij daar bij nacht en ontij naartoe rijdt en dat je zomaar uit je auto gesleept kan worden. Je roept er wat mee af.’

Och lieverd, dacht ze, u weet niet waarover u praat. Als u

eens wist wat er met me gebeurd is terwijl ik doodstil thuiszat.

Maar ze zei: 'Ik zal erover denken en ik vind het lief van u dat u zich zo veel zorgen over me maakt. Ik... ik... heb er nooit veel gevaar in gezien.'

Ze dacht: ga nu maar, want ik voel dat ik straks in huilen zal uitbarsten en u alles ga vertellen, en dat wil ik niet.

Toen hij aanstalten maakte om te vertrekken, reikte ze hem zijn jas aan. Ze ging met hem mee naar beneden. In de lift lag het haar een ogenblik op de lippen om hem te vertellen wat er aan de hand was, maar ze hield de woorden nog net op tijd binnen. Ze wuifde hem na toen hij wegreed.

Het verlaten gevoel dat over haar kwam toen hij wegreed, maakte plotseling plaats voor paniek toen ze een politieauto zag aankomen, onmiddellijk gevolgd door een wee gevoel van berusting. Als het dan toch moet, dan maar direct, dacht ze.

Maar de auto reed door, gewoon aan haar voorbij.

Ik ga zelf naar het politiebureau, dacht ze toen. Ik ga aan die onzekerheid een eind maken.

Ze ging naar boven, besloot een koffertje te pakken met haar toiletpullen, het nodige voor de nacht en wat ondergoed. Als ze daar moest blijven, had ze tenminste iets bij zich. Fleur zou haar later wel willen brengen wat ze verder nodig had. Fleur moest immers ook voor een advocaat zorgen.

Toen ze haar jas aanhad en haar koffertje oppakte, realiseerde ze zich ineens dat het zaterdag was. Politiemensen zouden ook wel een vrije dag per week hebben, misschien was het bureau op zaterdag onderbezet en was er niemand bij wie ze terecht kon. Misschien hadden ze haar daarom nog niet opgehaald.

Was ze maar met Maarten meegegaan. Ze had daar dan tot maandag kunnen blijven, want maandag zou het wel gebeuren, dan kwamen ze haar halen. Ze moest die tijd zien door te komen. Het leek haar ineens onoverkomelijk om die dagen alleen te moeten doorbrengen. Het Dijkhuis van Maarten en Marieke leek haar een burcht van veiligheid waarin ze zich

kon verschansen. Als ze haar vandaag of morgen nog kwamen halen, zouden ze haar daar zeker niet direct zoeken.

Ze ging, ja, naar huis. Maarten was immers haar vader, ze zouden het niet als een vlucht beschouwen als ze daar naartoe ging. De kleine Eddie zou haar afleiden en maken dat ze niets van haar ellende aan Maarten en Marieke zou vertellen. Ze zou daar even alles kwijt zijn.

Het besluit fleurde haar wat op. Even uitstel van executie.

Eenmaal op weg ontdekte ze dat ze de verkeerde afslag had genomen, er zat niets anders op dan bij de eerstvolgende afslag terug te gaan.

Vlak voor die afslag gebeurde het. De auto die voor haar reed, maakte een schuiver naar links, ging toen naar rechts, vloog tegen de vangrail aan en kwam daar tot stilstand. Ze stond boven op haar rem, maar ze kon niet verhinderen dat ze de auto raakte. De klap waarmee ze ertegenop reed verdoofde haar enkele ogenblikken.

Toen ze weer bij haar positieven kwam, rukte een man het portier van haar auto open.

‘Ben je gewond?’ vroeg hij.

‘N...nee...’ bracht ze met moeite uit, ‘ik geloof het niet.’

Ze voelde zich bij haar schouders gepakt en werd zo haar auto uit gesleurd. Ze kwam onzacht in de berm terecht.

‘Blijf daar liggen, ik kom zo weer bij je. Ik moet die ander er ook uit halen, de boel kan in brand vliegen,’ zei de man. Ze zag hem weglopen terwijl hij zijn mobieltje tevoorschijn haalde. Ze keek hem verdwaasd na. Ze sloot even haar ogen – en toen was er ineens niets meer.

Ze kwam weer bij toen ze merkte dat er iemand over haar heengebogen stond. Het was weer dezelfde man die haar uit de auto had gehaald.

‘De ambulancedienst brengt de bestuurder van de auto naar het ziekenhuis, en de dokter komt ook even bij jou kijken,’ zei hij. ‘De politie komt zo bij je om je gegevens op te nemen.’

Ze was meteen weer helemaal bij de tijd. ‘Nee,’ zei ze, ‘nee, geen politie, alsjeblieft geen politie.’

‘Waarom niet? Jou treft geen schuld, ik heb alles zien gebeuren, ik ben je getuige. Bovendien is die bestuurder waarschijnlijk achter het stuur onwel geworden. Daaraan kon hij ook weinig doen. Er is dus niets waarover je je zorgen hoeft te maken.’

‘Dat kan wel zijn, maar ik wil toch geen politie,’ herhaalde ze en ze barstte toen in tranen uit.

‘Luister,’ zei hij sussend, ‘geef mij je papieren maar, ik laat ze wel aan de politie zien. Ik zal zeggen dat je een vriendin van me bent en dat ik je wel even thuis zal brengen. Ik zal een takelwagen bellen om je auto weg te slepen. Ik breng je eerst even naar mijn auto en dan ga ik met je papieren naar de politie.’

Even later kwam een van de agenten haar papieren terugbrengen. Hij werd vergezeld van de arts, die haar pols voelde.

‘Ik ben in orde,’ haastte ze zich te zeggen, ‘ik mankeer echt niets.’

‘Maar je bent wel even weg geweest, vertelde je vriend. Het lijkt me goed als hij je naar het ziekenhuis brengt om je even na te laten kijken. Gezien de schade aan je auto moet je een flinke klap hebben gemaakt.’

Goed, dan maar een ziekenhuis, dacht ze, alles liever dan de politie. Maar eenmaal op weg bedacht ze zich. Ze had nu wel geen auto meer tot haar beschikking, maar ze kon met de trein naar Maarten en Marieke gaan.

‘Ik heb me bedacht,’ zei ze. ‘Ik was op weg naar mijn ouders en nu heb ik geen auto, maar ik kan met de trein gaan. Wil je zo vriendelijk zijn om me naar het station te brengen? Ik heb mijn koffertje bij me, dus ben ik er helemaal klaar voor om verder te gaan zoals ik van plan was.’

‘Ik denk er niet over,’ antwoordde hij wrevelig. ‘Die arts heeft je doorverwezen naar het ziekenhuis en ik heb het op me genomen je daar te brengen, dus daar houden we ons aan. Heel

eenvoudig. Dan zal het aan mij niet liggen wanneer er nog meer ongelukken met je gebeuren.'

'Ik ben mijn eigen baas,' sputterde ze tegen. 'Als ik niet naar het ziekenhuis wil, kan niemand dat tegenhouden.'

'Je bent op het ogenblik niet in staat een dergelijke beslissing te nemen. Je bent helemaal van de kook. Kijk liever eens in de spiegel, dan zul je dat zelf beamen, je ziet eruit als een... een dweil. Sorry voor de vergelijking, maar het is zo en daar maak ik me zorgen over.'

'Ik heb de pest aan iemand die autoritair tegen me doet. Wie denk je wel dat je bent?'

'Ik ben maar een eenvoudige vertegenwoordiger, maar je hoeft niet veel verstand te hebben om te kunnen beoordelen dat je niet in orde bent, en daarom ben ik zo vrij te doen wat me opgedragen is. We staan hier trouwens al voor het ziekenhuis. Ik denk dat we de afdeling spoedeisende hulp moeten hebben. Ik zie het daar op een bordje staan. Vlakbij is er een parkeerplaats, daar boffen we bij.'

Toen ze uitgestapt was, voelde ze zich ineens duizelig worden. Ze greep zijn jasmouw als steun.

'Helemaal geschikt om met de trein te reizen,' constateerde hij droog terwijl hij haar stevig bij haar arm pakte. 'Die dokter had jou ook beter met een ambulance op pad kunnen sturen.'

Ze gaf geen antwoord. Ze was nu niet alleen duizelig, maar ook misselijk. Ze onderdrukte een braakneiging, maar vlak voor de deur kon ze het niet langer binnenhouden en ze braakte op het gras naast de stoep.

'Nog even volhouden,' zei de man terwijl hij een tissue uit zijn zak haalde die hij aan haar overhandigde. 'We zijn nu bijna binnen, daar kun je gaan zitten terwijl ik je ga aanmelden.'

Toen ze uitgeput op een van de banken in de wachtkamer neerviel, had ze geen weerwoord meer, ze liet hem begaan. Later kwam er een verpleger met een rolstoel, door wie ze zich in die rolstoel liet zetten.

Ik kan niet meer, dacht ze. Wat er ook met me gebeurt, laat het maar geworden. Ze zag het braaksel op haar jas. Laat maar zitten, dacht ze.

Terwijl de man zich over haar heen boog, zei hij: 'Ik heb alles zo ver voor je geregeld, ik moet nu naar mijn afspraak. Als ik kan, kom ik vanavond nog naar je toe, en anders morgen. Sterkte.'

Ze hoorde zichzelf een antwoord murmelen, het moest ja verbeelden maar het leek er niet veel op. Ze werd van de rolstoel op een brancard gehesen en toen naar de onderzoekkamer gebracht, waar ze op een tafel kwam te liggen. Ze liet met zich sollen, braakte nog een keer, maar nu in een bekken dat haar werd voorgehouden. Daarna werden er foto's gemaakt. Ze gaf verwarde antwoorden op de vragen die haar werden gesteld. Ze had maar één wens: dat het voorbij zou zijn en dat ze haar met rust lieten.

Hoe kan ik me zo ziek voelen, dacht ze toen ze met haar klaar waren en ze met de gordijnen dicht probeerde te slapen. Ik kan hier toch zomaar niet blijven liggen? Ik moet terug naar mijn flat. Ze trachtte zich op te richten, maar dat maakte haar weer misselijk, dus ze ging berustend weer liggen en viel in slaap.

Ze waakte en droomde half. Zo af en toe kwam een verpleger of verpleegster haar pols voelen en gaf haar wat te drinken. 'Je mag voorlopig niet eten,' hadden ze gezegd. Dat kwam haar goed uit, want ze zou ook geen hap naar binnen hebben kunnen krijgen.

De volgende morgen voelde ze zich veel beter. Ze was niet misselijk meer, alleen haar hoofd deed pijn. Maar langzaam kwam alles wat zich voor het ongeval had afgespeeld weer boven: de politie, de ontdekking van de zakjes met cocaïne die achter de wc-pot tevoorschijn waren gekomen, de wanhoop dat ze niet zou kunnen bewijzen dat ze er niets mee te maken had.

Ze kwam overeind. Ik stik hier achter die gesloten gordijnen om mijn bed, dacht ze. Ze trok een gordijn opzij en gluurde door de spleet. Ze lag in een zaaltje voor zes personen, zag ze. Het bed naast haar was leeg, daarnaast zag ze een bed met een grijze kuif van een oudere man op het kussen, de dekens hoog opgetrokken. Aan de overkant waren alle drie de bedden bezet, ze kon niet onderscheiden wie erin lagen.

Ineens kwam er leven in de brouwerij. De dagzuster kwam binnen, gevolgd door iemand van het keukenpersoneel, die het ontbijt uitdeelde. De verpleegster kwam naar haar toe. Ze trok de gordijnen open.

‘Hallo, hoe gaat het met je? Ik zag op de overdracht dat je pols en temperatuur goed waren en dat je niet meer hebt overgegeven. Als de dokter straks komt, zul je wel horen wat er met je gaat gebeuren.’

Dat hoorde ze een paar uur later.

‘Het is allemaal meegevallen,’ zei de behandelend arts. ‘De foto’s zijn goed en je hebt een rustige nacht gehad. Het lijkt erop dat je met de schrik vrij bent gekomen. We houden je nog een nachtje hier om te zien of alles goed blijft gaan, en dan mag je morgen naar huis. Je man zit al te popelen om je mee te nemen. Hij maakt zich nogal ongerust over je, hij schijnt herhaaldelijk gebeld te hebben. Ze konden niet van hem afkomen, hoorde ik. Hij komt straks op het bezoekuur.’

Ze keek hem een ogenblik wazig aan. Haar man...

Toen herinnerde ze zich dat de grote onbekende die haar hiernaartoe had gebracht, zich tegenover de politie voor haar vriend had uitgegeven. Nu scheen hij een stapje verder te zijn gegaan en noemde hij zich haar man. Ze liet het maar zo.

‘Altijd prettig als je zo welkom bent,’ zei ze alleen en toen lachten ze allebei.

Ik kan weer lachen, dacht ze toen de arts naar de volgende patiënt ging. En dat terwijl er nog niet veel te lachen viel. Onzin natuurlijk, corrigeerde ze zichzelf, ze was heelhuids van het ongeluk afgekomen, dat was heel wat waard. Het was zelfs

een reden om blij te zijn. Vandaag was het zondag, de politie zou niet voor morgen naar haar zoeken. Dan was ze weer thuis en dan zou ze verder zien. Het ongeluk was misschien toch nog ergens goed voor geweest. Ze was bij de pakken neer gaan zitten. Dat was fout, zag ze nu. Ze zou moeten vechten als ze haar niet geloofden, en dat zou ze ook zeker doen.

PRACHTIGE,
LEVENSECHTE ROMAN.
EEN VERHAAL DAT JE RAAKT.

Les in geluk

De ambitieuze Eline rondt haar studie rechten af, neemt een deeltijdbaan en begint aan haar studie psychologie. Maar dan ontmoet ze Maxime, die gescheiden is van zijn vrouw omdat hij er de oorzaak van is dat het huwelijk kinderloos bleef. Voor het eerst in haar leven wordt Eline hevig verliefd, maar Maxime wil zich niet meer binden. Het betekent het einde van hun relatie.

Kort daarna ontdekt Eline dat ze zwanger is en ze voelt zich bedrogen. Als ze leest dat Maxime als vermist is opgegeven, zoekt ze contact met zijn ouders. Zullen ze geloven dat haar kind ook zijn kind is?

Les in geluk is het zelfstandig te lezen vervolg op *De weg naar elkander*.

Nel van der Zee schreef haar eerste 'meisjesroman' in 1951. Nu, zestig jaar later, verschijnt er nog steeds nieuw werk van deze bekende romancière. De schrijfster woont in Den Haag.

ISBN 978 90 5977 594 7 NUR 344

9 789059 775947

www.vclserie.nl